

EXEMPLE DE LA PROVA

ACLARIMENT VÀLID PER A TOT L'EXAMEN

S'entén per «correcció de només el que calga» la correcció indispensable d'una forma lingüística per raó de la seua inadequació a la normativa gramatical o a la situació comunicativa. Cal tindre present que es puntuen negativament les correccions innecessàries.

ÀREA 1

Correcció de textos

L'àrea consta de dos exercicis, que consistiran a corregir dos textos escrits que pertanyen a diferents llenguatges específics.

En la prova es demana a l'examinand que corregisca només el que calga, entenent per "correcció de només el que calga" la correcció indispensable d'una forma lingüística per raó de la seua inadequació a la normativa gramatical o a la situació comunicativa. D'altra banda, cal tindre present que les correccions innecessàries es puntuen negativament. A més dels comentaris específics que es demanen en la pregunta 03, l'examinand podrà fer els aclariments i les argumentacions generals que considere oportuns.

L'àrea avalua:

1. L'aplicació coherent dels criteris de correcció d'acord amb:

- La norma gramatical (ortografia, morfosintaxi i lèxic).
- La varietat lingüística: estàndard/no estàndard.
- El registre lingüístic.
- La coherència de contingut i formal del text: exposició clara i ordenada de les idees, unificació de les solucions lingüístiques, etc.

2. El coneixement i l'adequada aplicació de les convencions gràfiques i estructurals a què fa referència el punt 4 de l'apartat *Objectius i continguts de la prova*.

A continuació apareixen dos exemples d'exercicis corresponents a la present àrea:

01. Corregisca només el que calga del text administratiu següent. Cal donar al text la consideració d'un original i, per tant, indicar les correccions ratllant la paraula errònia i escrivint dalt, en l'espai interlineal, les solucions que es consideren oportunes. Pel que fa als signes de puntuació, si s'han d'afegir al text, pose'ls en el lloc on corresponga; en el cas que s'hagen de suprimir, trace una creu en aspa, i si s'han de modificar els que hi ha, ratlle'ls i pose al costat el signe que pertoque.

ATENCIÓ!

No tinga en compte les paraules subratllades, ja que les haurà de comentar en la pregunta 03.

ORDE conjunta, del 30 de desembre del 2002, de les Conselleries de Cultura, Educació i Ciència i d'Economia, Hisenda i Ocupació per la que es convoquen beques i ajudes per a la realització d'Estudis Universitaris durant el curs acadèmic 2002/03 en les Universitats Públiques de la Comunitat Valenciana.

El Decret 211/2002 del 9 de novembre del 2002, del Govern Valencià, pel qual s'establixen ajudes per a la realització d'estudis en les Universitats de la Comunitat Valenciana, regula esta competència i establix en l'article primer que la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, amb caràcter complementari a les que presta l'Administració de l'Estat, segons el que es disposa en l'Orde del Ministeri d'Educació i Ciència, de 17 de Maig del 2002, concedirà ajudes per a la compensació del pagament de l'import de les taxes que s'han de satisfer per la prestació del servici públic d'Educació Superior en les Universitats de la Comunitat Valenciana.

El Govern Valencià, conscient de què el progrés i la modernització de la nostra Comunitat necessita d'una inversió contínua en la formació de capital humà, pretén amb esta Orde donar una oportunitat més a aquells alumnes que tot i pertanyent a famílies amb una capacitat econòmica limitada i, conseqüentment, amb dificultats per a afrontar els gastos que se'n deriven d'una Formació Superior, no han pogut accedir a les ajudes convocades pel ministeri d'Educació i Ciència pel fet de no reunir els requisits acadèmics exigits per a optar a les referides Ajudes.

Per això, i fent ús de les competències que ens conferix l'article 35 de la Llei de la Generalitat Valenciana 5/2001, de 30 de desembre, del Govern Valencià i previ informe dels Servicis Jurídics de les Conselleries de Cultura, Educació i Ciència i d'Economia, Hisenda i Ocupació,

ORDENEM

Article Primer

En el curs acadèmic 2002/03, es podran sol·licitar ajudes per a realitzar qualsevol dels estudis que es contemplen en l'annex I de la present Orde.

Article segon:

Per a poder optar al benefici de l'ajuda, serà precís complir amb els requisits següents:

a) Ser espanyol i acreditar el veïnat administratiu en qualsevol municipi de la Comunitat Valenciana durant, al menys, els dos anys anteriors a la sol·licitud de l'ajuda.

b) No estar en possessió de cap títol acadèmic que habilite per a activitats professionals, a menys que, el dit títol represente un nivell o un grau inferior al dels estudis per als que se sol·licita l'ajuda.

d) No haver sol·licitat cap beca o ajuda per a realitzar Estudis Universitaris al Ministeri d'Educació i Ciència, o, cas que s'haguera sol·licitat, l'ajuda haguera sigut denegada per no reunir els requisits establits a l'efecte o pel fet d'haver-hi obtingut un coeficient de prelació que haguera situat al peticionari fora dels crèdits globals consignats per a tal finalitat.

Article tercer

Per a tindre dret a l'ajuda serà requisit d'estricta observància no excedir dels límits de renda i patrimoni indicats en la taula que figura a l'Annex II d'esta orde.

Respecte a este extrem, caldrà entendre per renda familiar, la suma dels ingressos bruts obtinguts durant l'any 2002 per tots els membres computables de la família, incloent els procedents d'aquells bens que l'ús es trobe cedit.

Als efectes del càlcul de la renda familiar disponible, són membres computables de la família el pare i la mare, el tutor legal, en el seu cas, els germans solters menors de vint-i-sis anys o els de més edat, quan es tracte de disminuïts físics, psíquics o sensorials que convisquen i depenguen dels restants membres de la unitat familiar.

Si el sol·licitant al·legara independència familiar i econòmica, siga quin siga el seu estat civil, haurà d'acreditar fefaentment esta circumstància. De no justificar degudament esta situació, la sol·licitud serà objecte de denegació i el sol·licitant decaurà d'immediat en el dret a percebre cap ajuda.

Article quart

Els alumnes que sol·liciten ajuda presentaran, degudament complimentat, l'imprés oficial que s'aprovara a l'efecte, aportant, a més, la documentació acadèmica relacionada en l'annex 3 de la present Orde, en els centres on cursaran els estudis per als que se sol·licita l'ajuda. La sol·licitud també es podrà presentar en els Registres Oficials, les oficines de Correus i les oficines consulars d'Espanya, a l'igual que en qualsevol altra de les dependències a les que es referix l'article 38.4 de la Llei 30/1992 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú.

Article quint.

Les sol·licituds, degudament diligenciades pels centres receptors, amb una relació nominal de sol·licitants i una vegada subsanades les deficiències que es puguen apreciar en les mateixes o en la documentació que les acompanye, hauran de ser remeses a les Unitats Administratives corresponents de cada Universitat.

Concernix a les universitats de la comunitat valenciana l'estudi, la gestió i la selecció de sol·licituds a través dels jurats de selecció, que seran anomenats atenent a les pautes establides en l'Orde Ministerial, del 17 de maig de 2002, i que s'estaran en totes les seues actuacions a allò que marque la llei. Estos jurats de selecció de becaris hauran d'elevat al director general d'Universitats i Investigació una proposta de resolució adjuntant un resum econòmic que permeta conèixer quin és l'import total de les ajudes que es proposa concedir.

A la vista del resum econòmic mencionat, la Direcció General d'Universitats i Investigació determinarà el número total d'ajudes que poden ser concedides a partir dels recursos econòmics reals amb què es compte, publicant una llista provisional amb la relació dels sol·licitants als quals se'ls haja concedit l'ajuda. Les persones interessades disposaran d'un termini de 15 dies, comptadors a partir de la data de la publicació de la llista provisional, per a exercitar el seu dret a presentar quantes al·legacions consideren pertinents davant del director general d'Universitats i Investigació.

Una vegada examinades les al·legacions presentades, el Director General d'Universitats i Investigació dictarà, resolució firme de concessió i denegació d'estes beques i ajudes i n'ordenarà la seua publicació en el "Diari oficial de la Generalitat Valenciana".

Article sext

Les adjudicacions d'ajudes podran ser revocades sempre i quan es demostre que en les dades aportades ha hagut ocultació o falsejament, o que s'ha produït l'incompliment de qualsevol dels requisits establits en la present convocatòria. Per a això, la Direcció General d'Universitats i Investigació podrà recabar dels Jurats de Selecció de Becaris tota la documentació que obre en el seu poder i que siga necessària per a l'apertura de l'oportú expedient de revocació de l'ajuda concedida, tot això conforme al que s'establix en la Llei de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú.

DISPOSICIONS FINALS

Primera

Esta orde, entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el Diari oficial de la Generalitat Valenciana.

Segona

Esta Orde, que posa fi a la via administrativa, podrà ser recorreguda per les persones interessades amb la interposició d'un recurs contencioso-administratiu que s'haurà de presentar davant del Tribunal Superior de Justícia de la Generalitat Valenciana en el termini de dos mesos, comptadors des de l'endemà de la publicació, d'acord al que establix l'article 110 de la Llei 30/1992, de 26 de Novembre, de Règim jurídic de les administracions públiques, i els articles 57 i 58 de la Llei de la Jurisdicció Contencioso-administrativa. Tot això sense perjudi de què contra la present norma es puga interposar qualsevol altre recurs que s'estime procedent.

02. Corregisca només el que calga del text periodístic següent. Cal donar al text la consideració d'un original i, per tant, indicar les correccions ratllant la paraula errònia i escrivint dalt, en l'espai interlineal, les solucions que es consideren oportunes. Pel que fa als signes de puntuació, si s'han d'afegir al text, pose'ls en el lloc on corresponga; en el cas que s'hagen de suprimir, trace una creu en aspa, i si s'han de modificar els que hi ha, ratlle'ls i pose al costat el signe que pertoque.

ATENCIÓ!

No tinga en compte les paraules subratllades, ja que les haurà de comentar en la pregunta 03.

“La Gioconda” l'enigma acomplix 500 anys

El somriure més perenne de la història de l'art celebra el seu 500 aniversari. “La Gioconda” és una dama venerable que tot i haver rebasat ja els cinc segles d'antigüetat rep any rere any la visita de més de sis milions de fervents admiradors que s'amuntonen en el “Museu del Louvre”, el lloc on s'hi pot contemplar este icono fascinant que ha acabat per convertir-se en el llenç més afamat del món.

No és d'estranyar que, amb tant de misteri, les teories que pretenen desvetllar la personalitat de “La Gioconda” porten anys i anys proliferant sense descans. Però els historiadors no es posen d'acord en determinar qui era realment la dona que acompanyà a Leonardo da Vinci des de què la va pintar fins la seua mort, el 1519 com al més valios dels seus tresors, i, per això, les patranyes s'hi barregen amb un sense fi de teories absurdes i amb algun fet comprovat.

Era una amant de la que Da Vinci no podia oblidar-se'n? ¿Potser l'efigie de sa mare, per la que sentia verdadera veneració, o és, tal i com diuen els més atrevits, l'autorretret del propi artista?. Alhora de posar noms a la Gioconda, a més del de Lisa Gherardini, n'hi han que creuen que podria tractar-se d'Isabella d'Este, que governava Màntua quan Leonardo hi vivia

en aquella ciutat. Uns altres volen vore en este rostre el de l'aristòcrata napolitana Constanza d'Avalos. L'amant de Giuliano de Médici, Pacífica Brandano i l'esposa d'aquell, Filiberta de Savoia són altres dos candidates més de les tantes que s'hi han anat afegint paulatinament a la llista de dones amb què s'ha pretés identificar a la Gioconda.

El que sí se sap a ciència certa, és que el quadro viatjà amb l'artista fins a França, a la cort de Francisco I, encara que no cap dubte de què va començar a pintar-lo en Florència. L'historiador, Giorgio Vasari, assegura que va dedicar quatre anys a la seua realització, entre 1500 i 1504, mentres altres amplien el període de treball de 1503 fins a 1506.

Pareix ser que Leonardo utilitzà més de 10.000 hores en esta pintura i que insistia en aplicar

unes pinzellades extremadament diminutes per a aconseguir la perfecció absoluta en una obra de només 77x53 cm., fixada sobre un suport d'alam partit en dos taules verticals apegades.

Hui per hui, la hipòtesi més convincent és la que afirma que Francesco de Zanobi demanà a Leonardo que retratara a la seua dona, Lisa Gherardini, una bella i humilde donzella de la que l'artista es va enamorar rendidament. Això explicaria que el quadro no arribara mai a mans de Francesco i que Leonardo el guardara per a poder contemplar-lo en soledat. El cognom del ric gentilhome florentí donaria títol al quadro (La Gioconda), i el nom de la dona vindria a corroborar la denominació amb la que la pintura és coneguda en el món anglo-saxó (Monna Lisa). Tot i això, unes altres versions indiquen que Da Vinci entregà el quadro a la persona que li l'havia encarregat, però que va pintar, almenys, altres dos més, un per a ell i un altre per al seu mecenas Giuliano de Médici. Si això fora cert, es deuríem preguntar on estan les altres dos pintures i quina de totes és la que es conserva en el "Museu del Louvre".

L'altre misteri que circula a l'entorn de la pintura és, com no, l'inquietant somriure que llueix la protagonista del quadro. De totes les teories que hi ha al respecte, sens dubte la més atrevida és la de l'artista canadenc Suzanne Giroix, que afirma haver descifrat l'enigma i suggerix que si observem verticalment la pintura i amb un angle de 90 graus, en l'enquadre de la boca hi apareix dibuixada l'esquena d'un adolescent, i que això és el principal motiu de la dolçor que emana de la cara de la Gioconda.

En l'any 1550, Vasari aportà una interpretació novedosa a eixe somriure enigmàtic que, en ocasions, pareix tindre també un poc de gest forçat. Al parer del més prestigiós historiador de l'art del Renaixement, la dama retratada somriu per què mentres posava estava rodejada de cantants, músics i bufons contractats per Leonardo amb el fi de fer-li més plaenters les llargues hores de treball. Uns altres estudiosos atribueixen este personalíssim tret a què la model era una dona feliç que mostrava en el rostre la

satisfacció per haver-se casat amb un home ric que fruïa d'un excel·lent status social.

Com hem vist, els enigmes de la Gioconda han donat peu a innumerables interpretacions, entre les que destaquen per la seua originalitat les que partixen d'enfocaments mèdics. Julio Cruz, professor d'Obstretícia és autor d'un llibre on s'hi cataloguen les malalties que s'adivinen en este rostre tan admirat com denostat: paràlisi facial, asma, sordera, oligofrènia i desequilibri emocional, i també possible alopecía, tremolor parquinsonià i estrabisme, entre moltes altres afeccions. El professor Royo-Vilanova no es contenta amb això i va encara més enllà quan afirma que el somriure de la Gioconda no és enigmàtic, sinò que, correspon més bé a una dona que està una miqueta beguda, i arriba a dir que la seua cara reflexa un transfons «criminògen de sinuoses i avieses intencions», com si l'apariència de serena bondat amagara un cor emponçonat. Per últim, Walter Pater, en el seu assaig sobre Leonardo Da Vinci matitza que esta dona «simbolitza l'esperit modern amb totes les seues característiques patògenes», i posa de relleu «l'insondable somriure, sempre amb un matís sinistre, que es mou per tota l'obra de l'insigne Leonardo».

Tots els estudiosos citats pareixen obsedits d'una manera unànim en acabar amb l'àura romàntica que rodeja la pintura, però, pel moment, el mite persistix. Així, Vasari es mostra categòric i poètic al temps quan descriu la bellesa intemporal de la pintura: "Els seus ulls límpids [els de la Gioconda] tenen el resplandor de la vida. Les celles, amb una implantació de vegades més espessa, de vegades més rala, segons la disposició dels porus, no poden ser més verdaderes. El nas, d'encisadores aletes rosades transpua la vida mateixa. I el seu somriure..... Ah, que es podria dir del seu somriure!".

No debades Napoleó, després de fer-se amb el quadro, va manar que el penjaren en el seu dormitori a fi de poder deleitar-se privadament en la contemplació del rostre de Monna Lisa emmarcat pels primers clarors del matí.

Normativa lingüística i registres

L'àrea consta d'una sèrie d'exercicis que consistiran a valorar la necessitat o no de corregir determinades formes dels textos anteriors i, si cal, indicar-ne la correcció.

L'àrea avalua:

- La capacitat d'adequar els criteris de correcció a la varietat lingüística (estàndard/no estàndard), el tipus de text i la situació comunicativa.
- El coneixement que té l'examinand dels materials lingüístics d'ús més generalitzat (gramàtiques, diccionaris, vocabularis, etc.).

A continuació apareix una mostra del tipus d'exercicis que poden trobar en aquesta àrea.

Exemples

03. Escriga arguments a favor o en contra de l'ús de les formes subratllades dels textos anteriors. Propose solucions diferents per a les formes que considere incorrectes.

ACLARIMENT

En esta pregunta es valora especialment el coneixement de les fonts bibliogràfiques a partir de les quals puga ser acceptada o rebutjada una paraula o construcció determinades.

A) TEXT ADMINISTRATIU

3.1. [...] amb dificultats per a afrontar els gastos [...].

ARGUMENTACIÓ:

SOLUCIÓ:

3.2. [...] a partir dels recursos econòmics reals amb què es compte, [...].

ARGUMENTACIÓ:

SOLUCIÓ:

B) TEXT PERIODÍSTIC

3.3. [...] el quadro viatjà amb l'artista [...].

ARGUMENTACIÓ:

SOLUCIÓ:

3.4. [...] mentres altres amplien el període de treball [...].

ARGUMENTACIÓ:

SOLUCIÓ:

Correcció tipogràfica

L'àrea consta d'un exercici, que consistirà a corregir una galerada d'acord amb el text original. Per a realitzar l'exercici cal usar els signes convencionals de correcció tipogràfica.

L'àrea avalua:

- La capacitat de l'examinand per a detectar i esmenar errors relatius a convencions gràfiques i de tipografia.
- El coneixement i la correcta aplicació dels signes convencionals de correcció tipogràfica.

Tot seguit presentem un exemple del tipus d'exercici de què consta l'àrea:

Exemple

04. Corregisca la galerada següent d'acord amb les indicacions assenyalades en l'original. Marque les esmenes amb els signes adequats per a la correcció de galerades.

ORIGINAL

parterre m. jard. 1. Tros de jardí plantat de flors o de gespa, amb els seus caminals, etc. 2. Cadascun dels espais plantats de flors o de gespa.

partible adj. Que pot ser partit o dividit.

particel·la f. mús. Part d'una partitura que correspon a una sola veu o instrument d'una obra musical.

partició f. 1. a. Acció de partir o dividir, d'assenyalar les línies divisòries o els confins. b. Efecte de partir o dividir, d'assenyalar les línies divisòries o els confins. No vol amos ni particions, la mar. 2. a. Distribució de les parts d'una cosa. b. quím. Fenomen que consistix en la distribució d'un solut entre dos fases líquides immiscibles. c. partició hereditària dr. civ. Acció de dividir l'herència entre les persones que han d'heretar-la, siga per llei o per disposició d'última voluntat.

particioner -a adj. Relatiu o pertanyent a una partició.

partícip adj. i m. i f. Que participa, que té part en alguna cosa, parçoner.

GALERADA

parterre JARD. 1. Tros se jardí plantat de flors o de gespa, amb els seus caminars, etc **2.** Cadascún dels espai plantats de flors o gespa.

partible adj. Que pot ser partit o dividit

partícel·la f. Mús. Part d'una partitura qe correspon a una sola veu o a un instrument d'un obra musical.

partició 1. a. Acció de partir o de dividir; d'assenyalar les línies divisòries o els cofins b. Efecte de partir o dividir, d'assenyalar dos línies divisòries o els confins *No vol amos ni divisons, el mar.* 2. a. Distribució de les parts d'una cosa b. QUÍM. Fenòmen que consistix en la distribució d'un solut entre dos fases líquides immiscibles b. partició hereditària. DR. CIV. Acció de dividir l'herència entre les persones que l'han d'heretar-la siga per llei o per disposicó d'última voluntat.

particioner -a adj. Relatiu o pertanyent a una participació.

partícip -a adj. i m. i f. Que participa, que té part en alguna cosa, partiçoner

participació f. 1. Acció de participar o de tindre part. Tindre participació en una empresa. 2. Document amb què es participa d'alguna cosa o se'n dóna notícia. Una participació de casament. 3. filos. En les filosofies antiga i medieval, relació que les coses sensibles tenen amb les idees, o els sers creats i finits amb el ser absolut i infinit. 4. participació en el delicte dr. pen. Delicte consistent a cooperar més d'una persona en un acte criminal. 5. econ. a. participació en el mercat Percentatge que sobre les vendes totals d'un producte fa una empresa determinada. b. participació en els beneficis Part dels beneficis que es distribuïxen a determinades persones o a grups d'una empresa.

participacionisme m. Moviment que defén la participació dels obrers en els beneficis de l'empresa.

participant 1. adj. Que participa. 2. m. i f. Persona que participa en alguna cosa. Tots els participants d'aquell benefici.

participar v. 1. intr. a. Tindre o prendre part en una cosa. Participar en un debat. b. Tindre alguna cosa de comú amb una cosa. 2. tr. Donar notícia d'una cosa.

participació *f.* 1. Acció de participar o de tindre part.. *Tindre participació en una empresa.* *b.* Document amb què es participa alguna cosa o en dóna notícia. *Una participació de casament.* **3.** *FILOS.* En les filosofies antiga i medieval, relació que les coses sensibles tenen amb les idees o els sers creats i finits amb el ser absolut i infinit. **participació en el delicte** *DR.* Delicte consistent a cooperar més d'una persona en un acte criminal. **5.** *econ.* **a.** participació en el mercat percentatge que sobre les vendes totals d'un producte fa una empresa determinada. **b.** **participació en els beneficis.** Part dels beneficis que es distribuïxen a determinades persones o a grups d'una empresa

participacionisme *m.* Moviment de defén la participació dels obrers en els beneficis de l'empresa.

participant *adj.* 1. Que participa. 2. Persona que participa en alguna cosa *tots els participants d'aquell benefici*

participar *v.* **1.** *intr.* Tindre o prendre part en una cosa. *participar en un debat.* *b.* Tindre alguna cosa en comú amb una cosa. **2.** Donar notícia d'alguna cosa.

partícula f. 1. Part diminuta d'un cos. 2. gram. Terme que se sol aplicar a tots aquells morfemes altres que els compresos dins dels grups nominal i verbal. 3. mec. Punt material. 4. part. Nom genèric dels constituents fonamentals de la matèria, utilitzat especialment quan s'estudien al nivell més elemental possible o quan mostren la seua individualitat. 5. a. partícula elemental (o fonamental, o simplement partícula) fís. Ens físic que manifesta la seua individualitat quan és separat de l'àtom del qual forma part, bé com a matèria, bé com a camp. b. partícula alfa El nucli d'heli o heliú. c. partícula beta Electró emés per una substància radioactiva.

particular 1. adj. a. Relatiu o pertanyent a les partícules. b. Que afecta exclusivament una persona o una cosa. c. Que es distingix de les altres persones o coses. d. Que té un caràcter privat. Un camí particular. Un secretari particular. 2. m. Persona privada, no revestida de caràcter públic. Un particular. 3. adj. a. Singular, individual. L'interés particular. b. Que té a vore amb el detall. Les circumstàncies particulars d'un fet. 4. m. Circumstància particular. 5. en particular loc. adv. Particularment.

partícula f. 1 Part diminuta d'una cosa. 2. gram. Terme que es sol aplicar a totes aquells morfemes altres que els compresos dins dels grups nominals i verbals. 2. MEC. Punt material. 3. PART. Nom genèric dels constituents fonamentals de la matèria, utilitzat especialment quan s'estudien el nivell més elemental possible o quan mostren la seua individualitat. 4. a. **partícula elemental (o fonamental**, o simplement **partícula**) FÍS. *Ens* físic que manifesta la seua individualitat quan es separat de l'àtom dels qual forma part, bé com a matèria, bé coma camp. b. **partícula alfa** El nucli d'heli o d'helió. c. **partícula beta**. Electró emés per una substància radioactiva.

particular 1. a. *adj.* Reltiu o pertanyent a les partícules. b. Que afecta exclusivament a una persona o cosa. d Que es distingix de les altres persones o coses. d. Que té caràcter privat. *Un camí particular. Un secretari particular.* 2. m. Persona privada, no revestida de caràcter públic *Un particular.* 3. a. Singular, individual. *L'interés particular.* b. Que té a vore amb el detall. *Les circumstàncies particulars d'un fet.* 4. *Circumstància particular.* 5. **En particular** loc. adv. Particularment